

Arrest

nr. 304 883 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 25 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. RICHIR, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp [D.], gelegen in het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar. U studeerde rechten aan de universiteit van Nangarhar en heeft deze opleiding in vier jaar afgerond. Daarnaast was uw familie eigenaar van een winkel in [D.], gelegen in een overheidsregio, waar u hout, brood en levensmiddelen verkocht. Uw paternale oom [A.Q.W.] is jagran (majoor) bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA). Hij gaf les in de militaire academie in Kabul, waar hij ook verbleef. Hij kwam regelmatig op bezoek bij uw familie in [D.].

Uw problemen met de taliban begonnen ergens in 1396 (komt overeen met 2017, begin 2018) toen u door hen werd verdacht van spionage voor zowel de overheid als voor Daesh. De taliban ontvoerden u en hielden u vijftien of zestien dagen in gevangenschap. Ze brachten u van het Tor Ghar gebergte in het district Shinwari over naar het Spin Ghar gebergte in Surkhrod. Daar werd u herhaaldelijk in elkaar geslagen. Tijdens uw gevangenschap stelden ze u verschillende vragen omtrent uw band met bepaalde overheidsmedewerkers alsook over uw banden met [H.] en uw betrokkenheid bij Daesh. [H.] was een goede vriend en klant uit uw winkel die, naar u later vernam, actief was voor Daesh. Tijdens de laatste ondervraging hebben ze u bewusteloos geslagen en u vervolgens ergens naast de weg achtergelaten omdat ze dachten dat u dood was. Een pick-up chauffeur heeft u gevonden en naar het openbare ziekenhuis gebracht. Hier bent u drie dagen later ontwaakt. Uw vader en oom zijn naar de politie geweest om aangifte te doen bij de overheid, maar dit onderzoek heeft nergens toe geleid.

In de vierde maand van 1397 (juni – juli 2018) begonnen uw problemen met Daesh. Op een dag liet [H.] zijn zak in de winkel staan. [H.] zei dat er boodschappen in zaten. Hij vroeg u deze zak niet aan te raken. U keek niet in de zak. De ochtend nadien keek u toch in de zak en vond u een kleeftbom. U wist niet wat te doen en kort na de opening van de winkel, kwam [H.] de bom halen. Eén uur later ontplofte de bom onder de auto van [Q.Q.]. [Q.Q.] was een rechter in Laghman en een vroegere leerkracht van u aan de universiteit van Nangarhar. U vertelde uw oom van dit incident vier dagen tot een week na de aanslag op een van de volgende familiebijeenkomsten. [H.] werd opgepakt door de Nationale Veiligheidsdienst en zat ongeveer zes maanden in de gevangenis van Nangarhar. Nadien werd hij om een u onbekende reden vrijgelaten. Tien tot twaalf dagen na zijn vrijlating werd hij opnieuw gearresteerd door de veiligheidsdiensten en drie tot vier dagen later werd hij opgehangen naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij Daesh.

[A.], de broer van [H.], bedreigde u vervolgens op straat en beschuldigde u en uw oom van de dood van zijn broer. Hij verdacht u ervan inlichtingen over zijn broer te hebben gegeven aan uw oom. Die inlichtingen zouden de aanleiding zijn geweest voor zijn ophanging. Enkele dagen na deze bedreiging was u op de weg naast het kanaal toen er op u werd geschoten. U werd niet geraakt maar viel in het kanaal. men dacht dat u geraakt was, vertrokken de schutters. Uw neef [E.] heeft u gevonden en mee naar huis genomen. Omwille van de bedreiging van [A.] enkele dagen eerder had u een vermoeden dat hij op u heeft geschoten. Diezelfde nacht besloot u het land te verlaten. In de vroege ochtend na het schietincident vertrok u richting Kabul. U reisde verder naar Nimroz. Drie jaar en vier tot zes maanden voor uw aankomst in België hebt u Afghanistan verlaten. Onderweg werd u meermaals gevangen genomen en met geweld aangepakt. U kwam op 20 oktober 2021 in België aan, en diende hier op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door Daesh of door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw diploma van het secundair onderwijs, uw diploma van de universiteit, drie verhuurcontracten van uw winkel in [D.], belastingaangiftes van uw winkel, een medisch verslag van het ziekenhuis van Kabul dd. 12/07/1396 (komt overeen met 4 oktober 2017), alsook de taskara van uw vader, uw broers, en uw paternale oom. Voorts overhandigde u foto's, ID-badges, toegangskaarten, diploma's, aanbevelingsbrieven van het leger van uw paternale oom, een foto van [H.], een psychologisch attest en vier aanwezigheidsattesten van [J.I.], documenten uit Roemenië en Slowakije en de originele enveloppe van verzending van uw post.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U voerde enkele documenten aan die uw psychologische toestand moeten aantonen. Vijf van de voorgelegde documenten van uw psycholoog betreffen aanwezigheidsattesten die staven dat u in behandeling bent (stuk 24, stuk 31). U legt ook een inhoudelijk psychologisch attest voor van uw begeleiding bij psychologe [J.I.] (stuk 25). Uit dit document blijkt echter niet dat u niet in staat bent om geïnterviewd te worden noch dat u niet in staat bent om feiten chronologisch in de tijd te plaatsen. Evenmin wordt er niet verder geconcretiseerd welke steunmaatregelen u in casu hadden moeten worden verleend. Wat betreft de vaststelling dat u aan psychologische problemen zou lijden, dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 22 maart 2023 geeft uw advocaat aan dat u moeilijkheden hebt met uw geheugen in het algemeen en met het onthouden van data (NPO 1, p. 2). U verwijst naar de geweldplegingen die u zou hebben meegemaakt in Afghanistan alsook in Roemenië en

Slovakije, u verklaart hierbij dat de hoofdletsels een impact hebben gehad op uw geheugen (NPO 1, p.3). U legt evenwel geen medische documenten voor die uw neurologische problemen staven. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden en u bleek in staat om de aangehaalde feiten in de tijd te plaatsen. Hieruit blijkt dat de aangehaalde nood niet van die aard is dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 3 mei 2023 geeft u aan zich goed te voelen en bleek u in staat om op de gestelde vragen te antwoorden. Enkel toen het CGVS u confronteerde met inconsequente antwoorden in vergelijking met uw vorige interview, haalde u nog eens de geweldplegingen van de taliban en uw gevangenschap in Roemenië en Slovakije aan.

Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of door Daesh. U slaagde er niet in deze tweeledige vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst beweert u persoonlijke problemen te hebben ondervonden met de taliban. Zo werd u naar eigen zeggen in 1396 ontvoerd, meegenomen naar Sukhrod en vervolgens overgebracht naar Shinwari. Daar werd u gedurende vijftien dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld op verdenking van spionage voor Daesh en de overheid (NPO 1, p. 20). Er wordt echter opgemerkt dat u deze problemen niet hebt vermeld bij de DVZ. U vermeldde er algemeen dat u zowel de taliban als Daesh dient te vrezen, en besprak voorts enkel de problemen met Daesh (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Gezien u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat de mishandeling van de taliban een zware impact op u hebben gehad waarvan de gevolgen tot op heden voelbaar zijn (NPO 1, p. 2), zou verwacht kunnen worden dat u zoiets toch van bij het begin van uw procedure ter sprake brengt, quod non. Geconfronteerd met dit feit geeft u aan dat men op DVZ vroeg om kort te zijn (NPO 2, p. 16), wat niet overtuigt. Immers vroeg men u “een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst”(DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5), en verwees u dus niet eens naar de zwaarwichtige problemen die u eerder zou hebben gekend met de taliban. Dit is toch wel zeer merkwaardig en doet al bij voorbaat twijfel rijzen bij dit aspect van uw relaas.

Bovendien is het ook inhoudelijk merkwaardig dat u verklaart dat de taliban u zouden verdenken van zowel een samenwerking met de overheid als van een samenwerking met Daesh (NPO 1, p. 20; NPO 2, p. 6). Naar eigen zeggen had u een goed contact met bepaalde medewerkers van de overheid. Zij waren uw vrienden en bezochten uw winkel regelmatig (NPO 2, p. 9), waarop de taliban zouden hebben gemeend dat u een spion was. U hebt geen enkel idee welke informatie zij van u wilden bekomen of welke informatie zij dachten dat u bezat (NPO 2, p. 9). U beweert enkel uw vermoedens over actuele gebeurtenissen te hebben uitgesproken. Bijvoorbeeld wanneer men u vroeg wie de dader van de moord op [S.], een bevriende politieagent, was geweest antwoordde u daarop dat u aan de taliban dacht. Dat men de moord op een politieman in de schoenen van de taliban zou schuiven, lijkt evenwel de logica zelve en wijst bezwaarlijk op enige vorm van spionage. Er wordt u meermaals gevraagd waarom de taliban u daar dan toch van zou verdenken, welke informatie u dan volgens hun had. U beweert dat u dat onmogelijk kan weten, het was namelijk de talibans keuze geweest om u in verdenking te stellen. Dat het u na uw gevangenschap en ondervragingen nog steeds niet duidelijk zou zijn geworden waarom de taliban u viseerde, is niet geloofwaardig (NPO 2, p. 10). Daarnaast zou u ook zijn verdacht van spionage voor Daesh, omwille van uw vriendschap met [H.], die eveneens zeer frequent uw winkel bezocht (NPO 1 p. 20; NPO 2, p. 9). Tijdens de ondervraging door de taliban, werd u geconfronteerd met [H.]’s betrokkenheid bij Daesh en werd u er eveneens van verdacht voor hem te spioneren. U werd er zelfs van beschuldigd de verantwoordelijke van Daesh in de regio [D.] te zijn (NPO 2, p. 10). U ontkende steeds alle betrokkenheid (NPO 2, p. 11). Dat zij u van spionage betichten lijkt uit de lucht gegrepen, gezien u opnieuw geen enkel idee heeft welke informatie u dan werd geacht te kunnen geven (NPO 2, p.10. p.12). Dat terwijl ze u volgens uw eigen beweringen toch ontvoerden op verdenking van spionage voor zowel overheid als Daesh, en gezien zij u ervan beschuldigden bevriend te zijn met hoge functionarissen en u er zelfs van zouden hebben verdacht zelf een verantwoordelijke positie binnen Daesh te bekleden. Waarom een hooggeschoolde winkelier in [D.] in verband zou worden gebracht met een terreurorganisatie als Daesh, maakt u op geen enkel moment duidelijk. Nogmaals gevraagd naar de vragen die de taliban u stelden, kan u zich plots ook niets specifiek meer herinneren. U verklaart daarbij wel nog dat er mogelijks nog relevante dingen zijn die u nu vergeet (NPO 2, p. 12). Er kan van het CGVS echter niet worden verwacht dat het rekening houdt met feiten of voorbeelden die mogelijks van belang kunnen zijn, maar waarover u niks kan zeggen.

Dat u in de jaren na de gevangenneming nooit meer door de taliban werd benaderd, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. U werd nooit vrijgelaten door de taliban en vrijgesteld van verdenking, aldus u. Men liet u achter naast de weg omdat men u danig zwaar had toegetakeld dat men dacht dat u dood was (NPO 2, p. 13). Echter na het herstel van uw verwondingen hebt u naar eigen zeggen uw leven terug opgenomen, wat ook de taliban niet kan zijn ontgaan. U was dan wel angstig en extra voorzichtig, maar u bent net zoals vroeger terug naar de winkel gegaan, waar u nog steeds in contact kwam met [H.], en hebt eveneens uw semester in de universiteit nog beëindigd. U verschulde zich dus alleszins niet (NPO, p. 14). Bijgevolg kan er toch verwacht worden dat een dergelijke terreurbeweging als de taliban dit niet zomaar zou laten gebeuren. Het feit dat ze u verder ongemoeid lieten, ondanks het feit dat onder meer [H.] uw zaak bleef frequenteren, is dan ook zeer opvallend. De hierboven uiteengezette argumentatie zorgt ervoor dat uw verklaringen over de ondergane feiten vanwege de taliban ongeloofwaardig worden geacht.

Verder verklaart u persoonlijke aanvaringen te hebben gehad met Daesh in 1397. U bent echter tegenstrijdig in uw verklaringen over deze feiten. Vooreerst geeft u op het eerste CGVS interview aan dat u niet op de hoogte was van het lidmaatschap van [H.] bij Daesh (NPO 1, p. 15). Nochtans werd u eerder naar eigen zeggen door de taliban ontvoerd, waar zij u vragen stelden over [H.] omwille van zijn betrokkenheid bij Daesh (NPO 1, p. 15). Tijdens uw tweede CGVS interview past u uw verklaringen hierover aan. U geeft aan dat u op de hoogte was van [H.]'s betrokkenheid vanaf het moment dat de taliban hierover vragen stelden (NPO 2, p. 11). Ze vroegen u immers naar het lidmaatschap van [H.] bij Daesh, of u op de hoogte was hiervan en beschuldigden u ook met hem samen te werken omdat hij geregeld uw winkel bezocht (NPO 2, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw eerdere verklaringen zegt u dat u steeds uw twijfels had over [H.] en dat u hem zelfs op een bepaald moment hiermee hebt geconfronteerd, waarop hij het gewoon weglachte. Op een ander moment zou hij u dan weer gezegd hebben dat Daesh binnenkort alles zou overnemen en hun vlag zouden laten wapperen over de regio. U hebt uw vriend dan gevraagd om hier niet meer over te spreken en zich te focussen op zijn familie en opleiding (NPO 2, p. 11). Het is echter vreemd dat u deze conversatie niet vermeldt op uw eerste interview toen u werd gevraagd naar uw kennisname van [H.]'s lidmaatschap bij Daesh. Na die uitspraak moet immers duidelijk zijn geweest dat hij effectief bij de groepering aangesloten was, alsook dat hij er u zelf van op de hoogte had gebracht. U beweert dat uw vermoedens begonnen na de ondervraging van de taliban en u was naar eigen zeggen pas volledig overtuigd toen u zelf de bom in de zak vond (NPO 2, p. 12). Die uitspraak is daarbij moeilijk te verzoenen met het eerder vermelde gesprek tussen u en [H.]. Met deze verklaringen tracht u tevergeefs om uw tegenstrijdige verklaringen met elkaar te verzoenen. Het spreekt voor zich dat dit verschil van groot belang is voor uw verder relaas. Indien u namelijk ernstige vermoedens had van zijn betrokkenheid bij Daesh, is het erg merkwaardig dat u [H.] niet meer controleert wanneer hij u vraagt om een zak in de winkel achter te laten en daar bovenop nog benadrukt deze zak niet aan te raken (NPO 1, p. 16). U legt uit dat het in uw winkel en in Afghanistan in het algemeen, gebruikelijk is dat mensen goederen in de winkel achterlaten in een zak en dit op een andere dag oppikken (NPO 1, p. 16). Het gegeven dat uw klanten hun goederen een tijdje konden achterlaten zoals u beweert is geenszins onmogelijk, maar dat u niet kijkt in de zak van [H.], uw vriend wiens naam ongeveer een jaar eerder reeds genoemd werd in verband met mogelijke betrokkenheid bij een terroristische organisatie, is erg merkwaardig. Bovendien voegt u nog toe dat dat u er dezelfde nacht toch dieper over nadacht en de ochtend nadien direct in de zak keek en de bom aantrof (NPO 1, p. 16); (NPO 2, p. 18). Dergelijke laattijdige reactie lijkt opnieuw weinig aannemelijk.

Vervolgens is het bevreemdend dat u niks deed met deze toch wel schrikwekkende ontdekking. Meer nog, u wachtte af totdat [H.] de bom een half uurtje later in uw winkel komt ophalen (NPO 2, p. 18). Ook wanneer de bom een uur later tot ontploffing werd gebracht aan de auto van [Q.Q.] (NPO 1, p. 14), zweeg u in alle talen en informeerde u niemand van de autoriteiten hierover (NPO 1, p. 16). U gaf nochtans aan overheidsgezind te zijn en uw mening ook uit te spreken, zoals wel meerdere mensen dat doen (NPO 2, p. 9). Daarnaast was uw winkel ook gelegen recht voor een overheidscheckpost (NPO 2, p. 7). Uw verklaringen doen nog meer verbazen gezien u zelf hooggeplaatste familieleden bij het leger heeft, zoals uw oom [A.Q.W.], waarmee u erg close bent (NPO 2, p. 8,12). Daarnaast had u ook een heel aantal andere vrienden bij de veiligheidstroepen waardoor niet kan worden ingezien waarom u niemand van hen hebt ingelicht van hetgeen u had gezien. U, die cruciale informatie had over de aanslag op een belangrijk rechter, wachtte integendeel vier dagen tot een week na de feiten om uw oom op een van zijn bezoeken thuis terloops te informeren van de gebeurtenis (NPO 1, p. 17). Uw verklaringen hierover overtuigen bijgevolg niet en zijn ongeloofwaardig.

Verder is het zeer opmerkelijk dat [H.] de zak met de bom in uw winkel zou plaatsen voor één nacht. Volgens uw verklaringen blijkt de rechter [Q.Q.] het uiteindelijke doel van de aanslag, waardoor de keuze om de bom in uw winkel te plaatsen weinig aannemelijk is. Het was immers algemeen geweten dat u een oom jagran was bij het leger (NPO 1, p. 7) en dat hij ook af en toe op bezoek kwam in de winkel met zijn beveiligingsagent (NPO 2, p. 12). Verder was uw winkel gelegen aan een checkpoint van de overheid, waardoor er vele overheidsmedewerkers in de buurt waren. Dat [H.] het risico zou nemen om de bom een nacht in uw winkel te laten, in plaats van hem rechtstreeks, zonder tussenstappen en risico's over te brengen, is weinig plausibel. Hij vertrouwde er blijkbaar ook op dat u niet in de zak met aankopen zou kijken of

desgevallend niemand zou informeren over de inhoud, hetgeen toch een grote gok is (NPO 2, p. 17). Geconfronteerd met deze moeilijk te begrijpen redenering van [H.] vraagt u zich af waarom men u daar niet in zou vertrouwen, gezien u niet bekend stond als een fraudeur of leugenaar (NPO 2, p. 17). Wel gaf u eerder aan dat u [H.] nog confronteerde met de vraag naar zijn betrokkenheid bij Daesh, hetgeen hij weliswaar had weggelachen, maar wat het weinig plausibel maakt dat hij u daarin zou hebben vertrouwd.

Ook het vervolg van uw relaas kan geenszins overtuigen. Na de ontploffing werd [H.] opgepakt en zat hij zes maanden in gevangenis van Nangarhar op verdenking van betrokkenheid bij Daesh (NPO 1, p. 13). Gedurende die zes maanden opsluiting heeft u geen problemen ondervonden (NPO 2, p. 20). Nadien werd [H.] vrijgelaten voor tien tot twaalf dagen (NPO 1, p. 13). U weet niet om welke reden hij werd vrijgelaten en u heeft zich hier niet over geïnformeerd (NPO 1, p. 18), ondanks uw goede contacten met uw oom [A.Q.]. [H.] werd nadien terug gearresteerd en drie tot vier dagen later werd hij opgehangen omwille van zijn betrokkenheid bij Daesh (NPO 1, p. 18). Na de ophanging van [H.] zou u dan zijn benaderd en bedreigd door [H.]'s broer [A.], eveneens een lid van Daesh. U werd beschuldigd van zijn ophanging (NPO 1, p. 13). Het is opvallend dat u in de maanden voor de ophanging nooit verdacht werd van uw betrokkenheid in de arrestatie of gevangenschap. Zes maanden lang gebeurde er immers niks. Dat [A.] u dan na de ophanging plots wel ineens van verraad zou beschuldigen, is weinig aannemelijk. Men zou kunnen denken dat hij u of uw oom in dat geval toch reeds na de eerste arrestatie onder druk zou zetten, quod non. U beweert voorts dat u vier dagen na die bedreiging zou zijn beschoten, waarbij men u rakelings miste (NPO 1, p. 13). U vermoedt dat [A.] en zijn groepering hun eerdere bedreiging wilden hard maken. Echter kunnen uw verklaringen hieromtrent opnieuw niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat meerdere personen, u vermoedt van Daesh, u in de nacht zouden hebben beschoten maar niet zouden hebben geverifieerd of hun aanslag ook effectief was. Dat zij u niet eens zouden hebben geraakt en u zo uit hun handen zou zijn ontsnapt, zou wijzen op een wel zeer amateuristische werkwijze die maar moeilijk kan worden geassocieerd met een terroristische organisatie als Daesh. Meer dan vermoedens van hun betrokkenheid hebt u niet. Bovendien stelt het CGVS vast dat u deze aanslag op uw leven onvermeld liet tijdens uw gehoor bij de DVZ: u had het daar louter over verbale bedreigingen die [A.] zou hebben geuit, en die u deden besluiten uw vertrek voor te bereiden (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dat men u daar vroeg om het kort te houden (NPO 2, p. 21), biedt daar geen afdoende verklaring voor. Immers laat u tijdens uw persoonlijk onderhoud uitschijnen dat net deze schietpartij u deed besluiten om Afghanistan te verlaten, en mag dus worden verwacht dat u dergelijk zwaarwichtig element al van bij aanvang van uw asielprocedure aanbrengt. Dat u dat niet heeft gedaan, bevestigt het bedrieglijke karakter van uw relaas.

Uw verklaringen over [H.], de plaatsing van de bom en de problemen die u als gevolg hiervan met zijn broer ondervond, worden bijgevolg ongeloofwaardig geacht.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De taskara's van u, uw familieleden en het paspoort van uw broer zijn een loutere aanwijzing van de identiteit van de betrokkenen, die hier niet ter discussie staat (stukken 14-19). Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende uw schoolgang (stuk 27 en 28). Betreffende uw problemen met de taliban legt u een ziekenhuisverslag dd. 12/07/1396 (komt overeen met 4/10/2017) voor van de Kabul Medical University (stuk 26). Hieruit blijkt dat u een operatie aan uw voet hebt ondergaan. Daarnaast blijkt dat u een neurologische check hebt ondergaan, waarop niets bijzonders werd vastgesteld. Op dit document valt eveneens te lezen dat er volgens uw verklaringen gewapende mannen uw winkel zijn binnengedrongen om u te kidnappen waarna u zwaar in elkaar werd geslagen. Uw verklaringen over deze feiten zijn echter niet aannemelijk, waardoor u er niet in slaagt te overtuigen dat de ontvoering heeft plaatsgevonden. Wat betreft uw problemen met Daesh in uw winkel legt u documenten en huurcontracten van uw winkel voor (stukken 21 en 21). Ook op basis van die documenten kan geen vrees in uw hoofd jegens de taliban worden vastgesteld. De foto die u voorlegt van [H.], een lid van Daesh na zijn ophanging kan evenmin bewijzen dat het om dezelfde persoon als uw verklaringen gaat. Op basis van de foto kan ook noch worden vastgesteld of de persoon op de foto weldegelijk overleden is noch kan het de omstandigheden van zijn overlijden bewijzen (stuk 20). Verder legt u nog een document vanuit Roemenië en Slowakije voor die u als bewijs ziet van de ondergane feiten in Afghanistan gezien u het aanbod op een repatriëring naar uw land van herkomst hebt afgewezen (stuk 29). Echter dit document, afgeleverd door Roemenië en Slowakije, kan geen bewijs leveren van feiten die zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Op basis van de documenten met betrekking tot de job van uw oom bij het leger kan evenmin een vrees voor vervolging jegens u vastgesteld worden (stukken 1-13). U haalt aan dat uw oom, [A.Q.W.], jagran (majoor) is bij de ANA en gedurende vier jaar les gaf aan de legeracademie Marshal Fahim te Kabul. Tijdens de uitoefening van zijn job verbleef hij in Kabul. Hij bezocht uw familie eens per week thuis in [D.] (NPO 1, p. 6). Uw oom deelde verder geen informatie over de inhoud van zijn job als dat niet nodig was (NPO 1, p. 18). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het ANA behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U geeft aan dat uw oom gevlucht is uit Afghanistan (NPO 2, p. 21). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw oom plausibel is rekening houdend met zijn hoge rang en werkgeschiedenis bij het leger.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot het ANA behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Uw verklaringen over die vervolgingsfeiten en pogingen werden echter ongeloofwaardig bevonden (cfr. supra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANA is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalt verder geen vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode na uw vertrek. Er hebben zich geen feiten voorgedaan en uw familie werd niet meer benaderd (NPO 2, p. 21). Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat een vrees voor vervolging omwille van deze feiten bijgevolg niet kan worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op

voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19

pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. [...]

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 20 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 25 februari 2024 een aanvullende nota overgemaakt waarbij hij volgende documenten heeft gevoegd:

- een brief van zijn ouders;
- twee arbeidsovereenkomsten;
- een verklaring van de manager van de winkel waar hij werkt;
- een verklaring van de co-manager van de winkel waar hij werkt;
- een getuigenis van een bevriende werknemer bij het CAW;

- drie getuigenissen van vrienden;
- een attest dat werd opgesteld door een arts;
- een attest van een klinisch psychologe en haar assistente.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de *"beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur"*.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Verzoeker stelt verder in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding of niet op redelijke wijze tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat deze hem verdenken van spionageactiviteiten voor de voormalige Afghaanse overheid en voor de Islamitische Staat (hierna: de I.S.), door hem Daesh genoemd. Hij stelt tevens te vrezen te worden gedood door de I.S. omdat hij ervan wordt verdacht betrokken te zijn bij de dood van één van hun leden.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker doorheen verscheidene Europese landen reisde alvorens hij in België arriveerde. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hier-toe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Daarnaast dient te worden gesteld dat er geen enkel bewijskrachtig stuk werd aangebracht dat zou toelaten vast te stellen dat er op een bepaald ogenblik een bom in zijn winkel werd achtergelaten door H., een vriend, die lid was van de I.S., en dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker, nadat hij ontdekte dat er een bom in zijn winkel werd achtergelaten, gewoon zou hebben gewacht tot deze weer werd opgehaald. Dit impliceert immers dat verzoeker zijn eigen veiligheid en deze van zijn klanten in gevaar zou hebben gebracht, wat niet aannemelijk is. Verzoeker gaf daarenboven aan dat zijn winkel vlakbij een controlepost van de overheid was gelegen, zodat het ook niet plausibel is dat iemand zich met een bom naar zijn winkel zou begeven en deze een dag later weer zou ophalen, waarbij hij het risico liep om te worden gecontroleerd. Verzoekers bedenking dat zijn winkel misschien werd gekozen omdat dit de laatste plaats was waar men een bom zou zoeken raakt kant nog wal. Het is niet denkbaar dat iemand die een bomaanslag wil plegen bijkomende risico's zou nemen om te worden betrapt terwijl hij in het bezit was van een bom en dat hij deze bom kort achter zou laten bij een persoon die geen medestander is en waarbij er een gevaar bestaat dat deze de bom zal ontdekken en de overheid zal inlichten of waarbij overheidspersoneel dat op bezoek komt bij deze persoon deze ontdekking kan doen. Verzoekers betoog dat er een bom in zijn winkel werd achtergelaten door een lid van de I.S. is volstrekt ongeloofwaardig. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan zijn verhaal dat hij door een familielid van H. of door andere leden van de I.S. zou worden geacht verantwoordelijk te zijn voor de latere arrestatie en/of executie van de persoon die een bom in zijn winkel zou hebben achtergelaten. Verzoekers uiteenzetting omtrent het tijdstip waarop hij begon te vermoeden dat zijn vriend H. banden had met de I.S., zijn toelichting omtrent zijn reactie bij het ontdekken van de bom en zijn theoretische beschouwingen over het beoordelen van de plausibiliteit van verklaringen laat hier niet anders over denken. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de beschikbare stukken niet blijkt dat de I.S., na de machtsovername door de taliban, nog een controle heeft over de regio waaruit verzoeker afkomstig is of nog een reële dreiging kan vormen voor personen die zich in deze regio bevinden.

Inzake verzoekers voorgehouden problemen met de taliban stelt hij in eerste instantie dat het feit dat hij hierover geen duiding heeft gegeven tijdens een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden verantwoord doordat hij tijdens dit gehoor niet in detail kon treden. Los de vaststelling dat hij tijdens zijn tweede gehoor plots veel gewicht toekende aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, zodat toch mocht worden verwacht dat hij deze problemen tijdens een eerder gehoor al kort zou aanhalen, maakt verzoeker met deze bemerking niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk of op onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Ter staving van zijn relaas dat hij voorheen, om welke reden ook, werd ontvoerd en mishandeld door de taliban legt verzoeker een attest voor van het universitaire ziekenhuis van Aliabad. De door verzoeker aangebrachte vertaling van dit attest laat de Raad toe vast te stellen dat hij diende te worden geopereerd aan een spier in zijn voet (*"Preoperative diagnose: M extensor halucis longus cut"*) en dat deze operatie goed verliep. Hieruit kan op zich niet worden afgeleid dat verzoeker dagenlang werd mishandeld en vervolgens voor dood werd achtergelaten door leden van de taliban. De Raad stelt vast dat de orthopedist die verzoeker behandelde hem nog doorstuurde naar een neurochirurg voor een verder onderzoek. Deze stelde vast dat verzoeker bij bewustzijn was, dat hij vragen goed kon beantwoorden, dat hij niet meer duizelig was *"door slaging"* en er slechts een oppervlakkige hoofdwond kon worden vastgesteld. Deze constataties zijn op zich ook niet van dien aard dat zij toelaten vast te stellen dat verzoeker door leden van de taliban werd ontvoerd, laat staan dat ze het bewijs vormen dat hij zodanig werd mishandeld dat de leden van deze groepering konden denken dat hij was overleden.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, kan daarnaast uit het gegeven dat hij allerhande niet verifieerbare details meedeelde omtrent gebeurtenissen, waarvan niet blijkt dat deze hebben plaatsgevonden, niet worden afgeleid dat zijn relaas als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het volledig plausibel is dat hij ervan werd verdacht om zowel met de I.S. als met de toenmalige Afghaanse overheid samen te werken. Het betreft immers twee partijen die lijnrecht tegenover elkaar stonden. Verzoekers toelichting dat zijn oom voor de overheid werkte en dat er een controlepost van de overheid vlakbij zijn winkel was, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen veronderstellen dat de taliban hem als een spion voor de overheid zouden kunnen hebben aanzien. Op grond van het enkele feit dat één van verzoekers vrienden banden zou hebben met de I.S. – terwijl verzoeker aangaf ook vriendschapsbanden te hebben met mensen in overheidsdienst – kan ook niet worden aangenomen dat de taliban in verzoeker een spion voor de I.S. zouden zien. Daarenboven moet worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom de taliban verzoeker zouden ontvoeren en dagenlang zouden ondervragen. Verweerder merkte terecht op dat verzoeker niet kon uiteenzetten welke informatie de taliban wensten te verkrijgen of welke inlichtingen zij dachten dat hij bezat. Indien zij enkel dachten dat hij nuttige informatie omtrent hun leden of activiteiten aan de I.S. en de overheid overmaakte en zij hieraan een einde wensten te maken, kon het volstaan hem dadelijk te elimineren en waren een ontvoering en dagenlange ondervraging overbodig en risicovol.

Er kan ook niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker zijn ontvoering door de taliban situeert in het jaar 2017 en hij niet aangeeft sedertdien nog op enigerlei wijze door hen te zijn gevisieerd. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat dit kan worden verklaard doordat de taliban dachten dat hij overleden was. Deze argumentatie kan niet overtuigen. Verzoeker stelde immers dat hij na zijn ontvoering gewoon weer aan het werk ging en dat hij zijn studies beëindigde. Verweerder heeft terecht overwogen dat hieruit blijkt dat verzoeker zich niet verschool. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de taliban er niet van op de hoogte zouden zijn dat hij in leven was. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat de taliban verzoeker in 2017 zouden hebben ontvoerd en/of geslagen – quod non – dan blijkt niet dat hij actueel nog door hen wordt gevisieerd. De door verzoeker aangebrachte documenten, waaronder ook een medisch attest van een huisarts waaruit blijkt dat verzoeker depressief is en een attest van een klinisch psychologe waarin wordt verwezen naar psychische problemen die verbonden zijn aan in Afghanistan opgelopen trauma's, wijzigen hieraan niets.

Aangezien niet blijkt dat de huisarts of de klinisch psychologe die verzoeker consulteerde getuige waren van bepaalde gebeurtenissen in Afghanistan of dat zij beschikken over andere bewijsstukken dan de Raad, dient te worden gesteld dat hun standpunt dat de psychische problemen die verzoeker heeft hun oorsprong vinden in trauma's die hij opliep in zijn land van herkomst louter gebaseerd zijn op verklaringen van verzoeker en hieruit dus niet kan worden gededuceerd dat deze gebeurtenissen zich werkelijk hebben voorgedaan.

Het gegeven dat verzoeker meermaals verklaarde dat hij geheugenproblemen heeft, heeft er hem, zoals hij zelf stelt, niet van weerhouden om gedetailleerde verklaringen af te leggen en impliceert niet dat verweerder niet vermog vast te stellen dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt ook dat dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoeker aangaf geheugenproblemen en concentratiemoeilijkheden te hebben. Verscheidene vragen werden meermaals gesteld of werden verduidelijkt en verweerder organiseerde een tweede gehoor om verzoeker de mogelijkheid te geven op zijn eigen tempo de nodige toelichtingen te geven. Er blijkt ook geenszins dat de psychische problemen die verzoeker heeft hem zouden verhinderen te functioneren of te antwoorden op vragen. Verzoeker brengt bovendien zelf stukken aan waaruit blijkt dat hij een bediendencontract heeft en dat zijn werkgevers aangeven dat hij een modelwerknemer is, die een positieve invloed heeft op de bedrijfsgroei, werksfeer en dienstverlening. Uit deze attesten blijkt ook dat verzoeker vlot kan omgaan met collega's en klanten, zodat mag worden aangenomen dat hij in staat is een conversatie te voeren en inlichtingen te verstrekken. Verzoeker merkt op dat ook werd gevraagd naar gebeurtenissen die zich reeds verscheidene jaren geleden voordeden. Daar deze gebeurtenissen volgens verzoeker aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan mag worden aangenomen dat hij deze niet zomaar is vergeten en dat hij in staat moet zijn hieromtrent toelichtingen te verstrekken. Het is al te gemakkelijk om steeds wanneer er inconsistenties zijn te stellen dat deze zijn te wijten aan geheugenproblemen.

Waar verzoeker erop wijst dat artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verzoeker om internationale bescherming onder bepaalde voorwaarden het voordeel van de twijfel kan genieten, moet worden gesteld dat niet blijkt dat aan de in voormeld artikel gestelde voorwaarden is voldaan. Verzoekers verklaringen werden immers niet coherent en plausibel geacht en het is niet zo dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker kon worden vastgesteld. Aangezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming pas in België indiende nadat hij reeds verscheidene maanden in de Europese Unie verbleef en verscheidene Europese lidstaten, met een goede reputatie inzake de behandeling van vreemdelingen, doorkruiste, kan ook niet worden aangenomen dat hij dit verzoek zo spoedig mogelijk indiende.

Verzoeker kan zich ook niet nuttig beroepen op de bepaling van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond dat de gebeurtenissen waarnaar verzoeker verwijst zich effectief hebben voorgedaan kan hij niet stellen dat deze gebeurtenissen moeten worden beschouwd als een aanwijzing dat zijn vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade reëel zijn. Daarenboven moet, met verwijzing naar wat reeds werd gesteld, worden herhaald dat, zelfs indien verzoeker in het verleden problemen zou hebben gehad met de I.S. of de taliban, niet blijkt dat deze problemen zich zullen herhalen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “*verwestering*”. Hij verwijst hierbij naar zijn integratie in België en de stukken die hij bij zijn aanvullende nota voegde en waaruit blijkt dat hij in het Rijk is tewerkgesteld, dat zijn werkgevers lovend over hem zijn, dat een vriend aangeeft dat hij zich snel heeft geïntegreerd en dat hij deelneemt aan activiteiten om kennis te maken met de Belgische cultuur en maatschappij en dat drie andere vrienden hem positieve karaktereigenschappen toedichten.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn tewerkstelling in een “*Aziatische en exotische supermarket*” toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er hogere studies volgde en er werkte in een handelszaak, dat hij afkomstig is uit een regio waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat niet blijkt dat hij reeds zeer lang in West-Europa verblijft – een eerste bewijs van zijn aanwezigheid in de Europese Unie dateert van eind 2020 – en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat er na de machtsovername door de taliban een daling was van het aantal veiligheidsincidenten, maar dat er vervolgens in 2022 weer een toename was van het aantal incidenten waarbij burgerdoden vielen. Hij zet uiteen dat dit het gevolg is van een intensifiëring van de aanvallen van de I.S., van een toename van crimineel geweld en van aanvallen die werden uitgevoerd door het National Resistance Front. Hij stelt dat in zijn thuisprovincie, Nangarhar, burgers bijzonder worden getroffen door het geweld. Uit de meer recente informatie die door verweerder werd aangebracht (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 36) blijkt evenwel dat, na een korte heropleving van het geweld, het aantal geweldincidenten en het aantal burgerslachtoffers weer zijn gedaald. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt weliswaar dat er in de provincie Nangarhar nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zijn betoog leidt niet tot het besluit dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker dat er na de machtsovername door de taliban grove schendingen van de mensenrechten werden vastgesteld laat de Raad ook niet toe te besluiten dat verzoeker zelf een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De stukken waarover de Raad beschikt tonen aan dat de taliban hard optreden tegen leden van de gewapende oppositie. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij door de taliban wordt gezien als een lid van de gewapende oppositie of dat er redenen zijn waarom de taliban hem heden zouden beschouwen als een burger die de gewapende oppositie steunt.

Verzoekers uiteenzetting dat hij zelf, voor zijn vertrek uit Afghanistan, getuige is geweest van gerichte aanslagen laat niet toe te concluderen dat hij heden een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een dergelijke aanslag.

Verzoeker stelt ook nog dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een humanitaire noodsituatie. Hij licht toe dat het land aan de rand van de economische afgrond staat, dat er sprake is van ondervoeding, van een steeds groeiende armoede en van verdere economische achteruitgang. Hij stelt dat dit het gevolg is van de gewelddadige machtsovername door de taliban, waarbij de nieuwe regering niet wordt erkend, financiële tegoeden geblokkeerd blijven en de behoefte aan dringende humanitaire hulp grotendeels onvervuld blijft. Tevens verwijst hij naar verslaggeving waarin wordt aangegeven dat de verslechterende humanitaire toestand in Afghanistan ook te maken heeft met de COVID-19-pandemie en de droogte. Hij stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) reeds heeft geoordeeld dat op de verdragspartijen een positieve verplichting rust om een persoon niet terug te sturen naar een land waar hij een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij gaat er hiermee en met zijn interpretatie van de rechtspraak van het EHRM omtrent de gevallen waarbij een gedwongen verwijdering naar een land waar een persoon, omwille van de socio-economische omstandigheden, in een situatie dreigt terecht te komen die niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM, echter aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Verweerder vermag slechts een subsidiaire beschermingsstatus, op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, toe te kennen indien blijkt dat de ernstige schade waarnaar wordt verwezen wordt veroorzaakt door een actor, in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De kernvraag is dus of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Daarenboven heeft verzoeker aangegeven afkomstig te zijn uit een begoede familie, zodat zelfs niet kan worden aangenomen dat de humanitaire problemen waarmee vele Afgaanse burgers worden geconfronteerd ook wat hem betreft spelen.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdrags-bepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 of 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK